

Spomini na predbožični čas

Kakor čaka nešteto otrok po celem svetu na božička, tako smo tudi mi v šestdesetih letih 20. stoletja težko pričakovali čas, ko nam je božiček položil darila pod božično drevesce. Že tedne prej smo se veselili tega dogodka. V moji mladosti so se morali odrasli pa tudi otroci resno pripravljati na božič. V adventu smo skoraj vsak dan hodili k „svitnam“. Tako se namreč imenujejo v našem

kraju zgodnje jutranje maše. Zelo zgodaj zjutraj smo morali vstati in se odpraviti na včasih že zasneženo pot v dolino. Ob šestih zjutraj smo šli v cerkev k svitni in nato v šolo. Vsi premraženi in mokri smo prispeli v razred in tam ob lončeni peči sušili obleko ter se gregli. Kako prijetna je bila ta toplota! Še danes jo čutim.

V adventnem času sem še posebej rad zahajal k sosеду, kjer sta živela dedej in babica. Po večerni molitvi je dedej pripovedoval o raznih običajih in nam posredoval še kakšno zanimivo „storijo“.

Zelo tanko sem prisluhnil naslednji dedjevi zgodbi.

Na sveti večer, točno ob polnoči, lahko razumeš živali, ker se pogovarjajo v človeškem jeziku. Tako se je zgodilo pri nekem kmetu – vsi domači so se odpravili k polnočnici, samo prvi hlapec je ostal doma. Od same radovednosti je stopil v hlev in se skril v kot. Naenkrat se začneta vola pogovarjati: „A veš?“ je rekel prvi: „Vsi so šli,

kakor se spodobi, k polnočnici; samo tisti predrzni hlapec, ki ga sploh ne maram, je ostal doma. Radoveden je in res misli, da razume nas živali. Jutri, ko nama bo natrosil v korito seno, ga bova sunila v zid, a ne da!?”

Go hlapec to sliši, ga spreleti mrz in ves prestrašen zdirja iz hleva v temno noč.

Na sveti dan so ga povsod iskali, a o njem ni bilo ne duha ne sluha. Nikoli več ga niso videli.

